

Edebiyat Defteri

fizikçi -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
2 Ekim 2024 arřamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

İYİ SAATTE OLSUNLAR

İyi saatte olsunlar geliyor bazen bana. Epey de kalabalık geliyorlar. Genellikle çok uzun kalmıyorlar ama kaldıkları anı dolu dolu yaşıyoruz birlikte. O kadar hoş sohbetleri var ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorum. Spontene gelişen konularda uzun uzun konuşuyoruz. Tek bir kusurları var hiç de ciddi değil. Çok lakayt, anında gevşeyen, işi dalgaya vuran bir tavırları var. Yalnız içlerinden bir tanesi çok ciddi. Kalabalık geldiklerinde hiç sohbetlere katılmaz sadece dinler ve izler. Ama fırsatını bulunca yalnız gelir. O yalnız geldiğinde ben nedense hep korkarım, endişeli olurum. Bu yüzden o konuşur ben dinlerim. Arada bir emme basma tulumba gibi kafamı öne doğru indirip kaldırarak söylediklerini tasdik eder, hı, evet, öyle gibi kısa cevaplarla geçiştirmeye çalışırım. Onun da buna çok sinir olduğunu fark ediyor bir gün çarpacak diye korkuyorum. O da bu korkumu fark ediyor ama benim bu korkumdan zevk aldığından anın tadını çıkarıyor, konuşmasını uzattıkça uzatıyor. En son geldiğinde yine onu sinirlendirdiğim bir anda adeta burnumdan fitil fitil getirmişti de sesimi bile çıkaramamıştım. Zaten hep o konuşur ben dinlerdim.

Bana en son geldiğinde; “Sen kendini çok yıpratıyorsun, kendinden çok başkalarını düşünüyorsun.” diyerek nasihat çekmeye bile kalkmıştı. Haksız da değildi aslında ama ne yapabilirdim ki? “Ben Allah’ın emir ve buyruklarını yerine getirmeye, İslam’a göre yaşamaya çalışıyordum gücüm oranında. Keşke daha çok bilseydim de daha çok yol gösterseydim, ışık olsaydım insanlara.” dedim ama keşke demez olaydım. Vay sen misin bunu söyleyen? Başladı nutuk çekmeye. Efendim Allah herkese bir beden, bedenin üstünde bir kafa, kafanın içinde de bir beyin vermiş. Herkes kendi bedenini, kafasını, beynini kullanmalı, kendi işini kendi yapmalı, kendi ekmeğini kendi kazanmalıymış. Doğru ama her kul kendi kaderini kendi çizer ve Allah herkesi bir kader üzerine yaratmamış mı? Ayrıca herkes iyi, herkes zengin, herkes sağlıklı, herkes mutlu olursa herkes birbirine her yönüyle eşit olursa nasıl öğreneceğiz birtakım duyguları. Nasıl yaşayacağız yardımlaşma gibi, sevmek, sevilmek gibi bazı güzellikleri. Nasıl kuracağız zengin ile fakir arasındaki bağı, nereden bileceğiz güzel ile çirkini, iyi ile kötüyü? “Hayır.” dedi. Yanlış düşündüğümü kanıtlamak istercesine öylesine ciddi bir duruşu, bakışı ve konuşması vardı ki mecburen ikna oluyorsun. Yoksa uzayıp gidiyordu nasihatler, nutuklar. Çok rahatsız oluyordum bu durumdan. Kurtulmam lazımdı bu başımın belasından ama nasıl?

Hepsinin bir arada geldiği bir gün yine sohbetin curcunaya döndüğü bir anda rahatsızlığımı belirtmek için “Siz neden tek tek gelmiyorsunuz ara sıra şu somurtan arkadaş gibi.” deyiverdim muzipçe sanki ağızdan kaçırılmış gibi. Hepsi birden sustu ve bütün gözler somurtana çevrildi. Sonra bana “Emin misin?” diye sordular. Kızgın oldukları belliydi yüzlerinden. Zaten beyazdılar ama şimdi daha da beyaz, bembeyazdılar. “Evet.” cevabını alınca benden somurtanı da aldılar uzaklaştılar yanımdan. Sonra bir daha ne kalabalık ne de tek, hiç gelmediler.

Galiba yasaktı onlarda birbirinden ayrılmak, ayrı takılmak. İfşa edince birini galiba kaçırdım hepsini. O gün bu gündür yalnızım. Ne gelen var ne de giden.

İyi saatte olsunlar.

Şerefsiz Şeref

ŞEREFSİZ ŞEREF

Tokuştururken kadehleri eskimiş aşkların şerefine, dalga geçer gibi geçmişle “Hadi, nazlanma, anlat artık şu gönül maceralarından. Kimler geldi kimler geçti gönül tezgahından. Anlat dinleyelim. Feyiz alalım aşklarından.” Derken Kemal’e, fondip yaptı kadehini, adı her ne kadar Şeref olsa da şereften yoksun olan Şerefsiz Şeref.

Aslında adı Şerafettin ama herkes kısaltarak Şeref diye hitap eder. Bir kamu kurumunda ön büro elemanı olarak çalışır. İlerlemiş yaşına rağmen hiç evlenmemiş hatta evlenmek için niyet bile etmemiş, gün bulup gün yiyen, bazı ayların sonunu bile getiremeyen zavallı bir adam. Kimi kimsesi de yok yön verip çekip çevirecek. Çok küçük yaşlardayken ailesini bir trafik kazasında kaybetmiş, yurtlarda büyümüş. Devlet bursları ile bir meslek lisesinden mezun olduktan sonra şimdiki işine yine devlet desteği ile yerleştirilmiş. İçinde bir yatak, üç beş parça kıyafet ile birkaç parça basit mutfak eşyasından başka bir şeyi olmayan bir küçük gecekondudan başka bir şeyi de yok.

Yemekleri genellikle dışarıda içki sofralarında geçirir, evde sadece tavada yumurta, zeytin ekmek tarzında basit atıştırmalıklar yapar. Çalıştığı işyerinde müşterilerin işlerinin daha hızlı yürümesi adına önce dosyaları şöyle bir karıştırır. Sayfaların arasında özellikle bulması için sıkıştırılan küçük paraları bulduğunda o dosyaları içindeki miktarlara göre öne alarak bir an önce işlerinin görülmesini sağlar. Böylece işleri çok acele olanlar daha fazla para sıkıştırmak zorunda kalırdı.

İşte böyle şerefsiz biridir Şeref. Ha bir de Kemal gibi içine kapanık, kimseye karışmayan, kendi dünyasında kendi işiyle meşgul olan birini gördüğünde ise ne yapar eder onu da kendine benzetmeye çalışırdı. Onlara yardımcı olma bahanesiyle her zaman gittiği, içtiği mekanlara götürür, zil zurna sarhoş eder, hesabı da ona yükler, böylece bir günü daha kurtarmış olurdu. Bazen böyle anlarda çok ilginç hikayeler yakalayıp sonrasında şantaj yaparak para sızdırdığı da oluyordu. İşte bu gün de hem anın keyfini çıkarıyor hem de avının zaafalarını bulmaya çalışıyordu Şerefsiz Şeref. Şeref fondip yapınca Kemal de yaptı aynıından. Rakının genzinde bıraktığı acı tat ile yüzünü buruşturdu. Hemen bir lokma beyaz peynir ardından da bir parça kavun aldı ağzını tatlandırabilmek için. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra Şeref’e baktı. “Hangisini anlatmamı istersin, Şerife’yi mi yoksa Hatice’yi mi?” Dedi. İyice kendinden geçmiş, tamamen içkinin etkisine girmiş, hipnoz olmuş haldeydi Kemal. Seninle buralara daha çok geliriz bu kafayla diye düşündü Şeref. Kemal’ i kendi istediği kıvama getirebilmek için “Bu gün Şerife’yi anlat. Hatice’yi de başka zaman anlatırsın.” Dedi Şeref elini kaldırıp garsondan bir şişe daha isterken.

“Güzel miydi, Şerife kimdi, neciydi, nasıl tanıştınız, sonra ne oldu da ayrıldınız?” Gibi soruları ardı ardına sıraladı Şeref, sonraya kalırsa unutmaktan korkar gibi. Sonrasında da Kemal’in bu sorulardan hangisini aklında tutabileceğini, hangisini unutabileceğini kestirmeye çalıştı.

Garson otuz beşlik bir şişe daha getirip kadehlere koydu, suyunu ekledi Şeref’in çekilebilirsin işaretiyle birlikte de “Şerefsiz, yine bir zavallının sırtından geçiniyor.” diye söylenerek gitti. Akan küçük dereciğin kenarında su içine kurulmuş bir masada, ayaklarını suya sokmuş hem serinlemekte hem de çalan müziğe adeta eşlik etmekte olan suyun şırıltısı ile mest olurken Şeref, Kemal’in Şerife’sini dinleyip anlamaya çalışıyordu.

Kemal içkinin tesiri ile iyice düşmüş çenesini kaplayan keçi sakalını sıvazlayarak anlatmaya başladı Şerife’yi. “Lise yıllarında tanışmıştım onu. Aşağı mahallede otururlardı. Babası minübüs işleten kendi halinde bir adamdı. Annesi evlere temizliğe giderdi. Şerife’nin iki ablası bir de erkek kardeşi vardı. Hepsi birbirinden kopuk, birbirini umursamaz bir haldeydiler. Evi adeta otel olarak kullanmaktaydılar. Kimse kimsenin hayatına, kaçta gidip geldiğine, yediğine, içtiğine, giydiğine karışmazdı. Evde kimse olmadığı bir gün Şerife beni eve çağırdı. Müzik ve dansın etkisi ile kendimizden geçip öpüşmeye başladığımız anda kardeşi geldi. Ben çok utandım ama o hiç tınmadı. Kardeşi de hiçbir şey söylemeden gitti. Şerife hep mini etek giyerdi. Üzerine de göbeğini açıkta bırakacak bir gömlek takıştırır, sarışın yüzünde sırtımayacak makyajı ve kıyafetine uygun rujunu sürer kırta kırta yürürdü. O yürürken bütün gözler ritmik salınımlar yapan hafif yuvarlak kalçasında kamp kurardı adeta. Hele onunla birlikte yürümeye kalbi dayanmazdı insanın. Önceleri onu çok sevdiğimi sanmış, bir heves olduğunu çok geç anlamıştım. Kardeşi bile kıskanmazken onu, ben kıskanırdım ama o bunlara takılmazdı. Sabah benimleyken akşam başka biriyle olabiliyordu. Bu ona göre çok normal ama bana tersti.”

Susmuştu Kemal. Bir gazete küpürü çıkarıp Şeref’e uzattı. Aman Allah’ım. Şerife beş yıl önce kaybolmuş kendisinden bir süre hiçbir haber alınamamış, iki yıl sonra da bir ormanlık alanda bir erkekle aynı çukura gömülü cesedi bulunmuş ama faili hala bulunamamış. Şerife’yi ilk defa gazete küpüründe gören Şeref “Çok da güzelmiş be, yazık olmuş bu güzelliğe.” Dedi. Buradan bana bir hikaye çıkmaz diye düşündü Şeref.

Makber’i söyleyen Piyanist İsmail’in yanık sesi yırtıyordu gecenin karanlığını. Kemal bir yudum daha aldı rakıdan. Yine yüzünü buruşturdu. Bir kaşık yoğurt alıp Piyanist İsmail’e eşlik etmeye başladı.

Her yer karanlık
Pür nur o mevki
Mağrib mi yoksa
Makber mi Yarab

Daha fazla devam edemedi. Başladı ağlamaya. Ama ne ağlama böğürüyor adeta. Rast makamının sarhoş gönüllerde duygu seli oluşturmasına alışık ortamda herkes kendi aleminde demlenmeye devam ediyordu.

“Ben öldürdüm, ben öldürdüm. Onu çok sevmişim. Çok kıskanıyordum, başkalarının kollarında görmeye dayanamıyordum. Benim, sadece benim olmasını istiyordum. Takip ettim. Öldürdüm ikisini de. Bir çukur kazdım, gömdüm. Herkes onları aradı ama bulamadı.” Hıçkırıklarına hakim olamadı Kemal. Ağladı, ağladı... Bulmuştu aradığını. Kemal acıdan, pişmanlıktan kıvranırken sinsice sırttı Şeref. Artık bundan sonrasını garantiye alacak bilgiye ulaşmıştı şerefsiz. Hergün değilse bile haftada birkaç gün Kemal’in sayesinde rahat edecekti. Üç yıl sürdü bu asalak yaşam. Yine birgün Makber şarkısını söyleyen Piyanist İsmail’e eşlik ederken “ Ben öldürdüm. Şerife’yi de, sevgilisini de, Şerefsiz Şerefi’de.” diye ağlamaya başladı Kemal. Ama bu defa yalnızdı. Sessiz ve derinden ağladı. Onu kimseler duymadı.

Daha fazla dayanmadı yüreği, ezildi taşıdığı yükün altında. Üç cinayeti daha fazla saklayamayacağını anladı. Son kadehi de fondip yapıp kaltı masadan. Jandarma karakoluna gidip ben öldürdüm üçünü de diye itiraf etti. Sanki bir dağ kalkmıştı üzerinden.

Gönül Yarası

Bu gün çok rahattı programı Sinan'ın. Sabah geç başlıyor, akşam erken bitiyordu. Haftada bir gün böyleydi. Programın rahatlığından dolayı Çarşamba günleri o çok sevdiği eski model ama bakımlı, kırmızı arabasını almaz, otuz - otuz beş dakikalık mesafede bulunan okuluna (Öğretmenler okul için asla işyeri demezler.) yürüyerek giderdi havalar güzel olduğunda. O gün de öyle günlerden biriydi. Bir sahil şehrinde ticaret lisesinde muhasebe öğretmeni idi Sinan. Dersi bitince çantasını alıp mis gibi portakal çiçeği kokan yolda derin derin nefes alıp, bu güzel kokuyu içine çekerek, günün stresini atıp rahatlamaya çalışıyordu. Evliydi. Biri erkek diğeri kız iki çocuğu vardı. Büyük erkekti, üçüncü sınıfa gidiyordu. Gayet başarılı, daha şimdiden hedefini koymuş, eczacı olmak istiyordu. Küçüğü yani kız ise henüz anaokuluna gidiyordu. Sanki bir ay parçası gibiydi. Gülünce gözlerinin içi gülüyor, etrafına huzur veriyordu. Güzelliğini annesinden, gülüşünü ise babasından almıştı. Sinan'ın kendisi gibi öğretmen olan eşi Nilgün, çok güzel, alımlı ve bir o kadar da çevresinde sevilen bir kadındı. Evlerine yakın bir ilkokulda müdür yardımcılığı yapıyordu.

Sinan on beş yıllık, eşi ise on yıllık öğretmendi. Sinan bu şehre gelmeden önce güneydoğuda dört yıl çalışmış, epey zorluklarla karşılaşmıştı. İklim şartları, ulaşım ve çevresel etmenler epey bir zorlamış, buraya gelince biraz rahatlamış, kendisine yeni bir çevre kurmuş, yeni dostlar, arkadaşlar edinmişti. Bu yeni çevrede arkadaşı Ebru sayesinde Nilgün ile tanışmışlar. Çok geçmeden de evlenmişlerdi. Mutluydular. Küçücük bir evleri, eski de olsa ayaklarını yerden kesecek bir arabaları ve evliliklerinin meyveleri olan iki çocukları vardı. En önemlisi işleri vardı ve sağlıklıydılar.

Böylesine güzel bir tablo olmasına rağmen, Sinan'ın ara ara daldığı, düşünmeden edemediği, kafasını meşgul eden bir derdi vardı. Böyle yürüdüğü, yalnız kaldığı zamanlarda kendini dinler, kafasını meşgul eden dertlerini düşünürdü. Öyle hastalık, geçim derdi, çocuklar, borç ya da ailevi bir şey değildi düşündüğü. Aslında eşini, çocuklarını çok sevmesine, mutlu bir aile tablosu olmasına rağmen unutamadığı, hep eksikliğini hissettiği, şimdi nerede olduğunu bile bilmediği eski sevgilisi, gönül yarasıydı düşündüğü.

Ara ara kanardı bu yarası. O kanayınca, kimse bilmese de ne yaşadığını, acı çeker, ıstırap duyar, yüzü kızarır, utanırdı. Eşine, çocuklarına karşı haksızlık ettiğini düşünür, suçlanırdı kendi kendine. Kolay değildi elbet, insanın çok severken sevdiğinden ayrı düşmesi, ayrılmak zorunda kalması. Kıymet'ti adı. Kıymet'im, kıymetlim diye sever öyle seslenirdi. Tam üç yıl sürmüştü sevdaları. Birbirlerini bir gün görmeseler dayanamazlar, telefon eder konuşurlardı uzun uzun. Evleneceklerdi. Küçük bir sahil kasabasına yerleşecek mutlu mesut yaşayıp gideceklerdi. Balık tutmayı çok seviyordu Sinan. Birlikte çok gitmişlerdi kıymetlisi ile birlikte. O yüzden istiyorlardı sahil kasabasını. Yine birlikte balığa gitmek, bu özel anları tekrar yaşamak istiyorlardı.

Her güzel şeyin bir sonu vardır, derler ya işte öyle oldu. Kıymet'in babası istemedi Sinan'ı. Hor gördüler, küçümsediler. Ona göre Sinan'dan çok daha iyilerine layıktı Kıymet. Zengin bir ailesi, daha iyi bir mesleği olmalıydı Kıymet'in evleneceği kişinin. Varsın Kıymet sevmese sevmesin, beğenmezse beğenmesin. Zaten Kıymet'in, Kıymet gibilerin fikirlerinin bir önemi yoktu toplumun bir kesiminde. Babası istiyor, beğeniyor ya. Sinan çok söyledi sevdalısına kaçalım diye ama ikna edemedi. Sevdasından vazgeçmek pahasına hasta babasını bırakıp gidemedi. Giderse babasının çok üzüleceğini, kahrından öleceğini düşündü Kıymet. Ayrıldılar istemeye istemeye.

Çok geçmeden ünlü bir işadaminin oğlu ile evlendirdiler Kıymet'i. Kabus dolu günler daha düğün günü başladı Kıymet için. Herkes eğlenirken o göz yaşları dökmekte, içine içine ağlamaktaydı. O gece kendisini kirlenmiş hissetti. Sinan'ı düşündü. Düşündükçe pişmanlık yaşadı, "Keşke kaçsaydım." diye hayıflandı kendi kendine. Artık kabullenmekten, sevmediği biriyle yaşamaya alışmaktan başka çaresi kalmamıştı. Kısa bir süre sonra lüks bir semtte, hayal bile edemediği kocaman bir villada yaşamaya başladı Kıymet. Çok geçmeden alıştı yeni hayatına. Partiler, çaylar, yurt dışı gezileri, emrine amade uşağı, şoförü. Alışmasın da ne yapsındı. Öyle elinin tersiyle atabileceği şeyler değildi bunlar. Hem başka çaresi de yoktu. O zaman tadını çıkartmalıydı. Öyle de yaptı.

Sinan mı?

Kıymet ile ayrıldıktan bir yıl sonra Ebru sayesinde Nilgün ile tanıştılar. Ebru hem Sinan'ın hem de Nilgün'ün ortak arkadaşıydı. Sinan ve Nilgün'ü bir araya getirebilmek, tanıştırebilmek hatta anlaşıtıp yuva kurdurabilmek için ne dolaplar çevirdi, ne masum planlar yaptı. Ama sonunda amacına ulaştı. Sinan ve Nilgün artık Ebru olmadan bir araya gelmeye, birlikte planlar yapmaya başladılar. Tanıştıktan altı ay sonra da evlendiler. Artık çocukları ile birlikte sıcak bir yuvaları ve mutlu bir yaşamları var. Lakin bütün bu güzelliklere rağmen geçmişte yaşananlar nasıl yer etmişse beyninde ara ara depresip o günlere götürüyor Sinan'ı.

O gün okuldan çıkıp eve doğru yürürken telefonu çaldı. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Açmakla açmamak arasında bir müddet tereddüt etti. Çünkü tanımadığı numaraları açmazdı. Bir an çocukların okulundan arıyorlarsa diye düşünüp açmaya karar verdi. "Merhaba." dedi telaşlı, ürkek bir ses. Konuşup konuşmamakta kararsız, ne konuşacağını bilmeyen bir ses "Sinan Bey'le mi görüşüyorsunuz?" diye sordu. Çok tanıdık bir sesteki telefondaki. Sesin kime ait olduğunu çıkarmaya çalışarak "Evet." diye karşılık verirken içinde yaralı bir güvercin kanat çırpırmaya başladı. Yer kayıyordu sanki ayaklarının altında. Sendeledi, tutunacak bir yer aradı, bulamadı. Başını dönüyordu. Bu tür duyguları ancak filmlerde olur sanıyordu. "Aman Allah'ım, Kıymet bu." diye geçirdi içinden. Unutmamıştı sesini bunca seneden sonra. Tamam, ara ara düşünüyor, nerede ve nasıl olduğunu merak ediyordu. Hatta özlüyordu. Ama hepsi buydu, bu kadardı, daha ötesi yoktu. Kendini çimdikledi gerçek mi, diye. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu anlık

düşünceden kurtulup toparladı kendini Sinan. Yol üzerinde bir banka oturup konuşmaya çalıştı. “Buyurun, ben Sinan.” dedi. Sanki sesi tanıyamamış ya da emin olmak istermiş gibi sordu.

- Siz kimsiniz?

Bu defa tereddüt etme sırası telefondaki sesteydi. Niçin aramıştı bunca yıldan sonra. Madem arayacaktı, niçin önce aramamıştı. Mutlu değil miydi? Niçin başka biriyle evlenmeyi kabul etmişti? Kafasında daha önce aklına gelmeyen yığınla deli sorular, kuşklar, acabalar oluşmaya başladı. Telefon etmese iyiydi ya etmişti işte. Çaresiz konuşacaktı. Sesi titreyerek,

- Merhaba Sinan, ben Kıymet.

Sesi kesik kesik çıkmıştı sanki ağlamaklı gibi. “Umarım zamansız arayıp da seni rahatsız etmedim.” dedi mahcup bir ses tonuyla. Ama devamı gelmedi hıçkırıklara boğuldu, konuşamadı. Telaşlanmıştı Sinan. Sanki yıllar yıllar öncesinde olduğu gibi belki koruma içgüdüleriyle, belki yardımcı olabilme telaşıyla belki de ne yapacağını bilemediğinden heyecanla peş peşe “ Kıymet, Kıymet, kıymet!” diye en az üç kez seslendi. “ Ne oldu sana niçin ağlıyorsun? Sakin sakin anlat ki anlayayım, elimden gelen bir şey varsa yardımcı olayım.” dedi ama Kıymet hala hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bekledi sabırla, bunca zaman onu görmeden nasıl durduysa öyle bekledi. Nasıl olsa sakinleşecekti. Çok sürmedi bu ağlamaklı durum. Kıymet konuşmaya başladı usuldan. Sanki günah çıkartmak ister gibi “ Hata yaptım kaçmamakla, aileme karşı koymamakla, senden vazgeçmekle.” dedi. Ağzından çıkan her söz pişmanlığı, çaresizliği, mutsuzluğu tarif etmekteydi. “Alışırım zannettim, unuturum sandım. Olmadı. Ne alışabildim ne de unutabildim. Aksine yaşadığım her gün, aldığım her nefeste sana olan hasretim, sevgim, özlemim daha da arttı. Sensiz geçen her gün cehennem azabına dönüştü. Çok pişmanım Sinan. Eğer varsa bir yolu beni affetmenin affet ne olur. Affet ki en azından affettiğini bilip biraz olsun huzur bulayım. Affet ki mezarımda bari rahat uyuyayım.”

Şaşkın bir şekilde Kıymet’in itiraflarını, pişmanlıklarını dinleyen Sinan mezar lafını duyar duymaz “ Dur, dur ne diyorsun sen, ne mezarı, ne ölmesi Kıymet’im, ağzından yel alsın.” dedi, sanki yıllar öncesindeymiş gibi, endişeli bir ses tonuyla ne söylediğini bilmeden. Kıymet’in konuşmasına fırsat vermeden nasıl hitap edeceğini de bilemeden sordu,

- Ne oldu, hasta mısın? Niçin hemen ölecekmiş gibi konuşuyorsun? Bir yerde buluşup yüz yüze konuşalım mı?

“Hayır.” dedi Kıymet. “Seni görürsem daha kötü olurum, yüreğim dayanmaz. Seni aramam bile hataydı. Söz geçiremedim yüreğime. Artık ne konuşmak ne de görüşmek istemem. Sen de lütfen aramamış kabul et. Düşün ki böyle gir görüşme hiç olmadı, ben seni hiç aramadım.” dedi ve kapattı Sinan’ın konuşmasına fırsat vermeden. Sinan hemen aradı numarayı ama Kıymet açmadı. Yine aradı. Bu defa telefon kapalıydı. Mesaj yazdı telefonu aç diye ama nafiye. Artık, ulaşılıyordu Kıymet’in telefonuna.

“Neydi şimdi bu, biraz önce ben ne yaşadım, gerçek miydi bu olanlar?” diye söylendi kendi kendine. Bir sigara yaktı. Derin bir nefes çektiği sigaranın dumanını savururken havaya, olanları anlamlandırmaya, gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sanki üzerinde tank geçmiş gibiydi. Ne yapmalıydı? Başı zonklıyor, sağlıklı düşünemiyor, aşırı heyecan yapıyordu. Üç sigara içti ard ardına sanki yaşadıklarının sorumlusu ya da çözümü sigaraymış gibi. Ağır ve dalgın adımlarla yürümeye başladı. Eve nasıl ve ne zaman geldi hatırlamıyordu. Gözünü açtığında Nilgün yeni gelmiş Sinan’a kızmaktaydı, kapıya bakmadı diye. Nilgün’e ve çocuklara bir şeyler söylemek şöyle dursun, belli etmemek için kitap okuyormuş gibi yaptı. Çocuklara ve Nilgün’e her bakışında utaniyor ama kalbine söz geçiremiyordu. Aklında hep Kıymet vardı. Bir daha aramasını beklemekten başka çaresi yoktu.

Aylarca bekledi ama bir daha aramadı Kıymet. Sinan her gün her fırsatta aramak, konuşmak, sesini duymak istedi ama telefon hep kapalıydı. Kabuk bağlamaya yüz tutmuş yarası tekrar kanamıştı. Zamanla tekrar unuturum dese de söz geçiremedi yüreğine. Ara ara dalıp gidiyor, nerede olduğunu unutuyordu adeta. Soranlara bir şey söylemiyor, yorgunum, uykusuzum gibi bahanelerle geçiştirmeye çalışıyordu. Nilgün ise bu durumdan endişeleniyor, bu durumu havalarla, yorgunlukla, yaşadıkları olaylarla anlamlandırmaya çalışıyor ama mantıklı bir sebep bulamıyordu. Sinan’a da sormak onu bunaltmak istemiyor, bir rahatsızlığı varsa kendisi söylesin istiyordu.

O konuşmanın üzerinden tam altı ay geçmiş, bu süre içerisinde yaz tatili gelip geçmiş ve tekrar okullar açılmış hatta bir ay geçmişti. Durum hala aynıydı. O gün okuldan erken çıkıyordu. Hava hafiften serinlemiş olmasına rağmen arabasız gelmişti okula. Biraz yürüyecek kafasını dağıtacaktı.

Okuldan çıktı. Yol üzerinde mahallenin tuhafiyecisi Sezin Hanım, bakkal Kenan, kasap Hamdullah ve eczacı Sabri ile selamlaştı. Sabri Bey, hoş sohbet bir insandı. Ara sıra birlikte kahve içip sohbet ederler, memleket meselelerinden, havadan sudan bahsederlerdi. Sinan muhasebeci olduğundan çevredeki esnafın defterlerini kontrol eder onlara yardımcı olurdu. Sabri Bey Sinan’a seslendi.

- Vaktiniz varsa buyurun bir kahve içelim, biraz sohbet edelim.

Sabri Bey’in sohbetlerini severdi. Kafası da bu kadar meşgulken biraz dağıtmak iyi gelebilir diye hemen girdi içeri. Sabri Bey, Sinan’la birlikte gelen bir müşteri ile ilgilenirken Sinan da sehpanın üzerinde duran gazeteyi karıştırmaya başladı. Genellikle arka sayfadaki spor haberlerini önce okur, sondan başa doğru gelirdi. Bir intihar haberi ilişti gözüne. Normalde bu tür haberleri hiç okumaz sadece yaşadığı şehirde olursa şöyle bir bakardı tanıdık biri mi diye. Yine bölgesel bir haberi ilgisini çeken.

“ Ünlü işadamı M.K’ nin eşi K.K’nin sır ölümü.” diye başlıyordu haber. Kentin hemen çıkışındaki ormanlık alanda arabasının içinde, kafasına sıkılmış tek kurşun ile hayata veda etmişti K.K. olayla ilgili başka da bir şey yazmıyordu. İntihar mıydı yoksa cinayet mi? Hiçbir şey yazmıyordu. Bir de ölen kadının bir fotoğrafı vardı. Altı aydır haber alamadığı kişiye Kıymet’e benziyordu. Yoksa O muydu? Dikkatlice baktı, inanamadı bir daha baktı. Evet, Kıymet’ti. Ama konduramadı, yakıştıramadı ona ölümü. Bu yüzden inanmak istemiyordu.

Sabri Bey müşterisini göndermiş, kahveleri de hazırlayıp gelmişti. Sinan'a bakınca anladı bir şeyler olduğunu ama emin olmak için sordu.

- Hayırdır, kötü bir şey mi var?

- "Yo yo!" dedi Sinan. Ama sesi titriyordu.

Geçıştirmek istercesine "Bir arkadaşına benzettim, ama değilmiş." dedi. Sabri Bey de üstelemedi. Sohbet etmeye çalışılırsa da olmadı, hep tutuktu Sinan. Kahvesi bitince izin isteyip çıktı. Her zaman ki gibi evin yolunu adımlamaya başladı. Kafası çok karışık. Altı ay önce aramış, ölümden bahsetmiş, bir daha da aramamıştı. Demek ki uzun zamandır planlıyordu ölmeyi. Ama neden? Deęer miydi, canına kıymaya? Çocukları var mıydı, varsa kız mı yoksa erkek miydi? Çocukları değilse de ben bile hala özlerken kocası özlemez miydi? Yolun kenarındaki bir banka oturup bir sigara yaktı. Üflerken boşluğa içine çektiği dumanı sanki kafasının içindeki bütün hapsolmuş düşünceler de savruluyordu havaya. Gözleri yaşardı. Nefesi sığmıyordu göğsüne. Yüreği azgın dalgalar gibi kabarıyor, bir hışımla kayalara çarpar gibi inip kalkıyor göğsü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızla atmakta, başı dönmekte, etrafındaki her şey kurlsızca birbirine çarpmadan ama durmadan hızlanarak koşuşturmaktaydı. Önce sigarası düştü elinden sonra bedeni kaydı oturduğu yerden.

"Çok şükür, kendine gelebildin, iyi misin hayatım." dedi Nilgün, uzun zamandır baygın yatan eşine. Öptü yanaklarından. "Çok korktum, ne oldu sana?" dedi tekrar ellerini sıkı sıkı tutarken. "Biran çıkıp gideceksin hayatımızdan diye çok korktum." dedi. İki damla yaş süzöldü gözlerinden Sinan'ın. Utandı. "Çocuklar." dedi, ağlamaya başladı. "Özür dilerim sizleri korkuttuğum için, artık daha dikkatli olurum." dedi. Nilgün de üstelemedi ne oldu diye. Ama sanki her şeyi ta en başından beri biliyormuş gibi bir dörtlük dököldü ağzından.

Bir gönöl yarası vardı geçmeyen

İki damla yaştı yüreğinden damlayan

Bir kurşunmuş acıları dağlayan

Bir kurşunmuş hayatları bağlayan